

Nr 845

Av herrar **Tistad** och **Ernulf**, *angående försäkringsskyddet för förare av statligt motorfordon.*

(Lika lydande med motion nr 577 i Andra kammaren)

Bestämmelserna om statligt förarskydd (1969:113) ansluter sig i de flesta avseenden till vad som gäller vid sådan förarplatsförsäkring som tecknas i samband med trafikförsäkring. I följande fall är emellertid det statliga förarskyddet klart underlägset det skydd som erhålles genom förarplatsförsäkring.

Vid förarplatsförsäkring utbetalas dödsfallsbelopp till förmånstagare och är skyddat mot anspråk från den avlidne förarens fordringsägare. Förmånstagaren äger åtnjuta förmånstagaravdrag enligt 12 § förordningen om arvsskatt och gåvoskatt.

Enligt kungörelsen om statligt förarskydd utbetalas ersättningen vid dödsfall till den avlidnes dödsbo och kan således tagas i anspråk för betalning av dödsboets gäld. Till följd av att ersättningen tillfaller dödsboet erhålles inte något förmånstagaravdrag vid arvsbeskattningen.

En grundläggande princip för det statliga förarskyddet bör vara att staten som arbetsgivare därigenom bereder sina bilförare ett ekonomiskt skydd mot trafikolycksfall som är likvärdigt med det som kan komma kommunal- eller privatanställda bilförare till del genom förarplatsförsäkring. Vi anser därför att bestämmelserna om det statliga förarskyddet i fråga om förmånstagarförordnande bör närmare ansluta sig till de villkor som gäller för förarplatsförsäkring.

Med stöd av det anförda får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om sådan ändring i reglerna för det statliga förarskyddet att detta vid dödsfall förenas med förmånstagarförordnande på i princip samma sätt som gäller för förarplatsförsäkring.

Stockholm den 28 januari 1970

Eskil Tistad (fp)

Gudmund Ernulf (fp)